

હુવા-લ ગદા-હુ કાપણુ -મજુરી-બીજ વિગેરે
 બાહ્ય અનુભવાવી સામાન્ય આપત્તિએ તુ
 વણન પણ યઇ ચકે તેણુ નથી તો તે મરને
 ઉતરી જાય તેવી જન્મ-જરા-મરણાકિની
 આપત્તિઓ કે જેને છવ જૂની જાય છે,
 તેણુ વજ્ર કહીન કાયાને અને ડુંવાને પણ
 ક પાવી મૂકે તેણુ સ્વરૂપ તો વણવાય જ કયા
 શબ્દોમા ? એ ઉપરાત પણ અન્ય ગતિઓમા
 નરકની અસહ્ય વેદનાઓ, હલકી જાતિણુ
 દેવપણુ કે પશુ-પક્ષી વિગેરે તિર્થ યોના
 દુ ખો તો અગણિત છે જ આ બધાણુ મૂળ
 કારણ શોધી આપનાર અને એમાથી છૂટવાનો
 સાચો માર્ગ જતાવનાર કોઈ ખરેખર ઉપકારી
 હોય તો એક શ્રી વીતરાગણુ જ મહાન
 શાસન છે એમ બારપૂર્વક કહ્યા વિના
 આશય નથી

એ શામનમા જન્મ લેવો એ સદ્ગુણાત્મની
 નિશાની છે, જ મ્યા છત તેને ઓગખવુ,
 આનંદવુ કે પચાવવુ તે પણ સ્હેલુ નથી,
 ઉત્તેજિતર પણ જ દુષ્કર છે હા, યોગ્ય છરોને
 તે અશક્ય તો નથી જ એક સામાન્ય કદામા
 જ મહેનાદો આત્મા પણ જીન શામનની આરા
 ધનામા હાગી જાય તો ઉપર જભાવેલા દુ ખોના
 અર્નિ આનંદ આક્રમણો વચ્ચે પણ ચાન્તિને
 અનુભવતો એ દુ ખો ઉપર વધાશક્ય વિજય
 નેગરે છે, અને એમ કરતા ક્રમશઃ સંપૂર્ણ
 વિજેતા પણ બને છે એવા વિજેતાઓ મૂળ
 કાગમા અનતા રહી ગયા છે, આને પણ
 કલ્યાણી આત્માઓ તે વિજયને સાધી રહ્યા
 છે અને બવિધમા પણ અનતા સાધશે

અહીં અમલપણાથી કાઢીને પ્રથમ થાય

અનુદિ ૧-૨૮ જણને તે દેવથી દુઃખી
જાનેશે. હવે મેં ૧-૨૯ મુજબ અવશ્યે તે
અવગુરુજી અનુદિ અનુભવે છે

અ. ૧૬ ૩૪ જોજી જણના ધર્મ
જય કે દીગ યાગ તેમ જીવ કે રહે
જી, તેને માટે જાનેક જાને મુખી ઉપમ
ધાતુ રાખ્યો પડે છે અને મનુ જાવતિ
પણ કે જીવે પડે છે, એ માટે જાનેક માધ
જોની-જાવકોની અને જોવા સાધનો-સદાચરે
માટે તેવા જ મા (જોવા)ની પણ જરૂર પડે
છે તેમા પણ મનુજ-મની ખાસ વિશેષતા છે
જાગળ કે-જાખરી વિજય તે માનવજ-માથી જ
જોજી યાગ છે, માટે જ માનવજ મની
મદત્ત દરેક પમથાનામા વિશેષ જાણેલી
છે એ માનવજ મ પણ સામાય નદિ,

નામના છ હો નો ને જાનવજામની પિઠામના
 છે એવું રાનારો રામજામ દેખને હા
 બધે ઝાની હા જાની. નિગામી હા
 રોમી મોખત હા રાનિ પઠિત હા મુખ
 રાજ હા રા રા મખઈ હા નામ' રીન છે

જાનવ જામ એવું બાપિયના કામને
 હાજા મરિતુ રાપામ' જાનવ જામ એવું
 જાનનના પ રા દરારો મોદની જનારિ પિઠ
 જનામીન એજામી તમામી હાજા મરિ મોદ
 બાપિતુ રાજમાન' જાનવજામ એવું રિમા-
 હા-રોમી-જામજા-પરિમદ રિન' રાપાન રા
 પનામ રિપવ રાપાના રાજાને માફ કરવા
 મરિતુ મ માજા! અમ એને રોમી ઉપમાઓ
 જાપી રામાવ' જાનવજામ એવું જા જાની
 મુખ રાપના મરિતુ રામજા' ! !

જાવા જામજા-દુલ્લ જાને પામીન
 રોમેને રામાજા જાતમજા રામાવ મરિતુ

શાવક કુટુંબમા મયો હતો, પિતાજીનું નામ
 નથુભાઈ, માતાજીનું નામ મોતીબાઈ અને
 તેઓનું નામ ચતુરભાઈ હતું તેઓને એક
 ચપ્પા નામે ન્હાતા જોઈને પણ હતા જાની
 હમરમા જ પિતાજીનો દેહાંત થવાથી માતાના
 ઉછેરથી બન્ને ઉછર્યા હતા, ધર્મનિષ્ઠ માતાએ
 બાલ્યકાળથી બન્ને સત્તાનોમા ધર્મભાવના
 પેદા કરી ઉત્તરોત્તર તેમા રસ રેડી દેહ કરી
 હતી, આર્થિક સ્થિતિ નાજુક હતી તો પણ
 દરેક વ્યવહારોમા-કૃત્રીનતાને ચોભાવે તેવું
 તેઓનું ઉદાર વર્તન હતું પાચોટ મહેસા
 વાથી ત્રણ ગાઉ દૂર પાટણના ત્રિહારોમા
 પહેલું દોઝ હોવાથી પ્રાય દરેક આચાર્ય
 ભગવતો, ઉપાધ્યાય ભગવતો, મુનિવરો અને
 સામીજીઓ ત્યાં પધારતા હતા ૫૬૨૬
 આવકોના ઘરવાળા એ ગ્રામમા શ્રી ન મતિ

આવક કુટુંબમાં થયો હતો, પિતાશ્રી નામ
 નથુભાઈ, માતાશ્રી નામ મોતીબાઈ અને
 તેઓનું નામ ચતુરભાઈ હતું તેઓને એક
 સ્ત્રી નામે ન્હાના બહેન પણ હતા ન્હાની
 ઉમ્મરમાં જ પિતાશ્રીનો દેહાંત થવાથી માતાના
 ઉછેરથી બન્ને ઉછર્યા હતા, ધર્મનિષ્ઠ માતાએ
 બાળ્યકાળથી બન્ને સત્તાનોમા ધર્મભાવના
 પેદા કરી ઉત્તરોત્તર તેમાં રસ રેડી દઈ કરી
 હતી, આર્થિક સ્થિતિ નાનુક હતી તે પણ
 દરેક વ્યવહારોમાં-કૃત્રીનતાને ચોખાવે તેવું
 તેઓનું ઉદાર વર્તન હતું પાચોટ મહેસા
 વાથી ૧૭૫ ગાઉ દૂર પાટણના વિહારોમાં
 પહેલું ક્ષેત્ર હોવાથી પ્રાય દરેક આશ્વાસ
 બગવતો, ઉપાધ્યાય બગવતો, મુનિવરો અને
 સામીજીઓ ત્યાં પધારતા હતા
 આવકોના ઘરવાળા એ આમમાં

માહ, વિદે મધનિઓનુ પમમિત્રપ
 વગુ એકમાત્ર ન્યકામા આરા જાન્ય
 કિન્ન મગરા એ પવુ જ વિની ગુદન
 પ્રિક્કજ કદી ચકાવ એમ નમોની જાક
 વપની જ નડી જીવનની આ જીવનિએ જા
 બે ૧૨૫ ૭૭૧ તેમનો જાગ પ્રત્યેનો રા ૧
 ઉગાવત્ર મા.યો હતો બીજી વાર લમ
 ૭૭૧ સચારની અમારનાના ચમતા ૭
 તેમને ધન પ રા ન હોયુ અને ચારિ
 તાહારેશી જાગી એ વર્ષે ગુજરાત
 ચારિત્રની પ્રભાવના જેવા હતા ૧
 વર્ષ અનેક આત્માઓ ૧ જનના માર્ગે પ્ર
 કરતા, એવા વાતાવરણમા પુન જ ધારે
 જ પનથી જીવાનો માગ તેઓ પ્રાપ્ત
 અને નિશ્ચય કંપી છે પત્નીને
 તે સવમ પદે વગે તે

મમય બ્યાખ્યાના તે વખતના પૂ પ સી
 મમવિજયજીનાં બ્યાખ્યાનો અને ઉત્તમ
 કિંધ, એ બધા સુદર યોગ તેમને હાથે,
 ઉત્તમ આદિજનના યોગે મમ્મર પામિતી
 પન્દીએ પણ બરયોગનમા લાગેને તથા
 પતિના નાનું આલવાનો નિવૃથ્થ કમો અને
 એમ બંને સાથે દીક્ષા લેવા હૃદ નિશ્ચયી થયા
 ધર આખ્યા પછી નવસ્યજીવનને સંકેલવાને
 મારબ કૃતી દીધો તે વખતે પણ ૧૩ અને
 ૧૧ વાની બે પુત્રિઓનો પ્રથમ સામ ઉત્તો ન
 હતો, એથી તેઓને પણ દીક્ષા અપાવવાના
 પ્રયત્નો સર કયા, અને તેમા પણ મહાગ થયા
 એ હરમિયાન બીજા પણ અનેકના દીક્ષા
 પ્રમ્ત ગોમા આતાપક થયા તે ‘પારકા ઠાકરાને
 નહિ કરવાની જેમ નહિ’ પણ પેનાના જિ
 સબ પી દીક્ષા લે તો વધારે

વધ માન તપની આરાધનાનો પ્રાર્થ
 હડી ધીમે ધીમે વિઠ મ ૯ ૭૦-૭ મુધીમા
 થોપન ઓળી મુધી આગળ વધ્યા
 ખાટલા જાગામા ઉપની સ્વભાવને યોગે
 સુસ્કૃત-પ્રાકૃત વાચન કરતાજ રહ્યા માધુ
 હવનમા ઉપયોગી હય વંકાલિકની દારિદ્ર્ય, યા
 દીપ ધર્મમંત્ર મહુ જાગ રહે, તથા નદી-
 અનુયોગ દ્વાર વિગેરે પણ તેઓએ શક્તિ
 અનુસાર પારી લીધા, તેમની પ્રકૃતિ પ્રમાણે
 સુયમમા ઉપકારક જે જે જણાય તેની નોંઠ
 કરી હેતા, એવી નોંઠ એમની હસ્તર પોથી
 હુતી તેમા ભિન્ન ભિન્ન અનેક વિષયો સ્વ-
 હસ્તે તેમણે લખી લીધા હતા, અને તેનું
 મનન વારંવાર કરતા એ દરમિયાન તેઓએ
 શ્રી ગિરિરાજની હૃદ યાત્રા, વાવ, મરાઠ,
 ભોરલ, શીવડીયાણ, સાચોર, શંખેશ્વરજીની

૧૪ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી
 ૧૦૦ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી
 ૨૦૦ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી
 ૩૦૦ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી
 ૪૦૦ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી
 ૫૦૦ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી
 ૬૦૦ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી
 ૭૦૦ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી
 ૮૦૦ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી
 ૯૦૦ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી
 ૧૦૦૦ મુજી રૂબ રૂબ ૬૦૦ ની જા રૂબી

થયો. પૂર્વે પાસ વપ ઉપરાનની આ શરી
 રની બીમારીમા તેઓની આત્મગુદિ વધતી
 મર્ડ રાનીઓએ કદેડુ સાથુ છે કે ગોખ
 આત્માને અગુજ કરતો ઉદય પવ આત્માના
 આદાખ માટે બને છે ઉપવાદો કરવા છતા
 અધ્યાના વેદનીયનુ તોર વધતુજ મધુ, મ૦
 ૨૦૦૮ ના પશુપવુષી તેઓને કાલપોતની
 પોલે છ વેનીના ઉપાસ્યે રાખ્યા, શુકમા દેશી
 ઉપવાદો આતુ ક્યો, અને આખરે રોન્ટરી
 સારવાર આતુ કરવી પડી કોઈનર પી મલાનગી
 સુ૦ ૨૦૦૬ના કુવાફેર માટે માત મદિના
 બ્રાજમતી રાખ્યા, ત્યા રો૦ બેદુબાઈ કોઈ
 વાગ્યા તથા શીશ્યે પવુ મુદર સારવાર કરી
 હતી અમવાદમા કાલપોતની પોળના
 સાવક મધ ઉપરાન બીજા પવુ ઘણા યાવકો ॥
 મમતા ભરી શુખ અને મમટ નવા કોટલી

વધારાનું એવું અનુચિત જાત છે કે-તેને એક
 જાતના પ્રાણિઓ ધર્મની ખૂબ ખૂબ અનુમોદન
 -પ્રશંસા કરે છે, જ્ઞાન અને જડ ભેદના ભેદો
 પણ એથી મુક્તિપ્રાપ્તિની જાત છે, અને અનેક
 ભેદો આત્માના ધર્મના બીજા નામી યોગ
 અનુચિત જાતે ॥ એમ વૈદ્યાવચ્ચ માત્ર કર
 નારને જ નહિ, બીજા પણ અનેકાનેક આત્મા
 ઓળખે ઉપમારક છે, માટે જ તેને શાસ્ત્રપરોક્ષે
 અપ્રતિપાદી શુદ્ધ કહ્યો છે તપ કરવા, પરિવ્રજા
 ભ્રમણા, ઉપવૃત્તિ વેદવા, લોકાદિ વિચરેના કરો
 અભ્યાસ, વિગેરે તેવું કહીને નથી કે એવી
 વૈદ્યાવચ્ચ કહીને છે વૈદ્યાવચ્ચ એક અતિ
 દુર્લભ તપ છે, કારણ કે-વૈદ્યાવચ્ચ કરનારને
 પોતાના માનનો વૃદ્ધ કરવો પડે છે, વિનીત
 બાવ અને નમ્રતા કેરવવી પડે ॥ પોતાનો
 અનુદયતાને કે અરુચિઆતને ગોણ કરવી પડે

પામ્યા હતા અનિમ મનુની પીડાઓથી
 આત્મા એક જાણુ ઘરાઈ બાથ તે કાળે પણ
 આવે ઉપયોગ રાખી શકે તે એક થી વીત
 ગાના શાસનની આરાધના સિવાય કદી શક્ય
 નથી શુભોદિની નિશાનો ઉત્પત્ત અનુપમ
 મહિમા આવા વખતે જ સમભાષ ઉ, અને
 તેથી જ શુક્રુલવાસના કાદાવિલ કષ્ટો વેદીને
 પણ શુક્રુલવાસમા રહેનારા સાધુને શાશ્વત્ત
 આરાધક કહ્યો ઉ સમુદ્રમા બીજા માછલા
 બોલી પરાભવ પામેતુ માછતુ સમુદ્રને, કે
 વાજમા સ કદાએહ પાતુ વાદાને મુની બહાર
 પડે તે તેની શુ દયા થાય ? તેમ ઘોર
 અધારી રાત્રિ સમા અજ્ઞાન અને મોહરૂપી
 હુ દારાઓની સખત સલામણીવાળા આ કલિ
 કાલમા શુભોદિક યોગ્ય જ્ઞાનિની નિશા વિના
 ; આત્માની રક્ષા કેમ થાય ? એથીજ આહા

અરુણવિજયલ એવી કચી આરાધ
નાને બળે આવી સમાધિ પામી શક્યા
એ જણાવવાના ધ્યેયથી આ લખાણ કરેલું
હોવાથી હવે તે હપ્તકત જણાવીએ છીએ

ધૃત્યુલવનની આરાધના તો પ્રસંગે
પ્રસંગે જણાવી, એના બળે સાધુ બનેલા
તેઓએ મુનિ લવનમાં પણ સારી આરાધના
કરી હતી સામાન્ય સ્વસ્થ શરીરે તેઓ
હ મેંદા અમુક સ્વાધ્યાય, નવસ્મરણ, આતુ
પૂર્વિ વિગેરેનો જાપ, અમુક અમુક નવકાર
વાળીઓ નિયમિત ગણુતા ઉપરાંત હરેક
વખતે અનાદિ જતરે મ દ્વપણો કાન-ફોધા
રિકને દૂર કરવા તેઓ બદ્ધલક્ષી હતા એથીજ
પ્રાય તેઓને દોષની સાથે કદવાય ચવાનો
પ્રસંગ આવ્યો ન હતો શુભાનુરાગથી જ્ઞાના

દુરાધાર જીવનની નિર્મલતાનું પામ
 સોયે છે મન મનનું મેલું કહો ૧૦
 સ્વચ્છદન રંગ રંગનું છે જીવન જીવન
 મનુષ્ય માટેના મેલું છે કવચવિભૂત
 એ જીવનને મનુષ્ય મનુષ્યને જીવન પુનઃ
 એ જીવનને મનુષ્ય મનુષ્યને જીવન પુનઃ
 જીવન મનુષ્યને જીવન પુનઃ ૧૧
 નિર્મલતા જીવન પુનઃ ૧૨
 મનુષ્ય મનુષ્યને જીવન પુનઃ ૧૩
 મનુષ્ય મનુષ્યને જીવન પુનઃ ૧૪
 મનુષ્ય મનુષ્યને જીવન પુનઃ ૧૫
 મનુષ્ય મનુષ્યને જીવન પુનઃ ૧૬
 મનુષ્ય મનુષ્યને જીવન પુનઃ ૧૭
 મનુષ્ય મનુષ્યને જીવન પુનઃ ૧૮
 મનુષ્ય મનુષ્યને જીવન પુનઃ ૧૯
 મનુષ્ય મનુષ્યને જીવન પુનઃ ૨૦

૨ પગલોડતુ ભાતુ

ચિંતનાચાલકૃત મહાપ્રભાવકે
શ્રીપદ્યમુત્ર પેઢીતુ પહેતુ —

૧. પાપમનિધાત-ગુણુ બીજા ધાન મૂત્ર*

“જાગ્રાવીજરાતામ મન્વજ્જન દુર્ચિદ્વદ્વા
ન મદદિગ્રવ્યુપાદાન નાનુકુમુજ અમ્મતાન
મગધતામ । જે પદ આદ્યમનિ-દદમ્મુ મજાર

અર્થ—(પ્રથમ મ મહાચરણ ફેરે) ‘શ્રી
વીનરાગભજવતોને નમસ્કાર યાઓ’ (એમ
કહી તેઓની વિશિષ્ટતા બજાવે છે કે) તેઓ

* જા મુત્રુ જેતુ નામ છે તેવો જ તો
ગુણુ છે એના નિવ રમરણુ પાન પાનથી જને
ભવેન્નું સચિત પાવેનો નાચ ઘાન છે જને ઘાન-

અગ્રા વાચસ્પતિમિષ દોષકામેણ મયા
પુરણિદાણ, બુદ્ધા બુદ્ધી મવિસેસે તિવા
જમનવિજય ।

જાવડશીલ જે મગધતો પરમતિલોગ-

સમવત્તા ક^૨ના) દુષ્ટત્યોની (જાવ પૂર્વક
પ્રે સામીએ) નિદા, અને નીચુ ચુત્યોનુ
લેવન-અર્થાત્ અનુમોદના

માટે મુખ મવાની ઇચ્છાવાળાએ
જે ઉપાયોડ હ નેચા પ્રણિધાન (નિશ્ચય
પૂર્વક નેવન) કરુ જોઈએ તે પણ જ્યારે
(આત્મામા રામ-દેવ-કામ-કોપારિ) મ દુલેશ
હોય ત્યારે વાર વાર અને સ દુલેશના અભાવે
વિવશમા ત્રણવાર (ત્રિકાળમધ્યાએ) કરુ જોઈએ

(તેમા ચાર શરણાના સ્વીકારનો વિધિ
કહે છે કે-) ૧-જૈન્વયોદિ વદિવાળા (સમવત્),

યાદવીજ નિ સુવર્ણિદાત્ર, નમ્મ વદિદાત્ર,
(નમ્મ) નામ્મ નમ્મ જગુવદિદાત્ર નિ ।

સમા સમિદ્ધવિદ્ધાણ વરમ્મગુપ્પીવરાણા
જમા સમન્નમુદ્ધારાદિદાવ, જવડ જવડુ

૩૫ નિવાણા) વિન્ય અગુજ આવોને (મન-
વચન-કાવાની અકુચાત્ર પ્રવૃત્તિને) રૂપીને
(અર્થાત્ મુનભાવ પૂર્વક) આ સૂત્ર મુખ આવોનુ
(મિદ્ધા) વીજ હોવાથી તેને ઉચ્ચ પ્રવૃધાન
(એમત્રના અને તેમા કરેલા આવોના કર્ત
વ્યના નિર્દેય) પૂર્વક સમ્યક્ (શાન્ત ચિત્તે)
નિબળુ નોંઝે, સમ્યક્ સામગ્ગુ નોંઝે અને
(એના અર્થની અનુપ્રેમા (પદાર્થ વિચારણા)
ન કરવી નોંઝે

હવે છેલ્લે ઉપનંદાર કરતા મમ્મ

i-

પાઘવીઅ તિ સુપ્પજિહાણ, મમ્મ પદિમધ્વ,
મમ્મ) સાઅન્વ સમ્મ અણુપદિઅદ્વ તિ ।

જમો જમિઅજમિઆણ પરમગુરુવીઅરાગાણ
તમા મેસણમુકારારિહાણ, જયઉ મયઃણુ

[૫ નિયાણા) વિના અશુભ ભાવોને (મન-
ચયન-કાયાની અકુશળ પ્રવૃત્તિને) શેડીને
(અર્થાત્ શુભભાવ પૂર્વક) આ સૂત્ર શુભ ભાવોનું
(મિહનું) બીજ હોવાથી તેને ઉત્તમ પ્રશ્નિધાન
(એકાદ્યતા અને તેમા કહેલા ભાવોના કર્તા
બ્યના નિર્દય) પૂર્વક સમ્બદ્ધ (ચાન્ત ચિત્તે)
ભણવું જોઈએ, સમ્બદ્ધ સામળવું જોઈએ અને
એના અર્થની અનુગ્રેક્ષા (પદાર્થ વિચારણા)
કરવી જોઈએ

હવે છેલ્લે ઉપસહાર કરતા મ ગળ
કરે છે કે-

‘नित्यं प्रणिधान-पार्थना’

[आ. प्रणिधानं भुवि अर्जुनित्तरश्च इति ।
कृता । तेने ते, स्वयमेव विसर्वा अनेक वार कृता ।]

एषु कृतं दुष्कृतं गहनं सुकृतं चानुमादयन् ।
नार्था एषश्चरणं यामि शरणं शरणोच्चित ॥१॥
मनोवाक्कायजे पापे कृतानुमतिकारितै ।
मिथ्या मद्दुष्कृतं भूया-त्पुनः कियदाश्रितम् ॥२॥
एषु कृतं सुकृतं किञ्चि-न्नश्रितयगाधरम् ।
तन्मयमनुमन्येऽहं, मार्गमाश्रानुमायपि ॥३॥
मयपामहदादीनां, यो यो-हत्वादिनां गुण ।
अनुमादयामि त त सर्वं तेषां महा-मनसम् ॥४॥
वा एषत्पद्मकृतान् मिद्धा-रूप्यच्छासन्नरतान् मुनीन्
एषच्छासनं च शरणं प्रतिपत्ताऽस्मि भावत ॥५॥
क्षमयामि सर्वान्मत्त्वान् सद्यः क्षाम्यन्तु ते मयि ।
मैऽपस्तु तेषु सद्यः, एषदकशरणस्य मे ॥६॥

કરી ચક્રતો નથી, એ મારી નિર્જાનતા છે
તેને ફર પડવા આપને દુ પુન પુન પ્રાર્થના
કરુ છું] [૨

હે મારા પ્રભુ! સમજવા હતા રાજકૃપી
મહાત્મપ્રાના ઝેરથી જોવાન બનેલા મે જે
જે દુષ્ટકર્મો કર્યા છે તે સ્વપ્નમાં કદાચ પણ જાણ
તેમ નથી મારા એ ગુણ પાપીપણાને પિછાડ
થાઓ! આપ તો એ બધું જાણો જ છે,
આપની સમજ દુ તેને પિછાડે છું [૩]

હે ભગવત! હજુ રાગી હજુ વિરાગી,
હજુ મેધી અને હજુમા હમાવત એમ મોહ
વિગેરે અતરંગ ચતુષ્કોણે જેમ મદારી
માકાળને નચાવે તેમ મને વારવાર નાથ
કરાવ્યો છે આપનું સમગ્ર દર્શન પામવા
હતા મન-વચન અને કાયાની દુષ્ટ ચેષ્ટાઓ

હે નાથ ! હું પણ લીધોમા બન્યો
 પણ પણ દેવોને પૂજ્યા, માન્યા પણ માફ
 રણજી કોઈએ ક્યું નહિ રો બધાવમા એક
 આપને જ મેં સમય ઉપકારી (આધાર-તારક)
 દેખ્યા છે, તેથી હું તમારા ચગ્ગોમા વળ્યો
 છું, હે પ્રભો ! હે નાથ ! માફ રણજી કરા
 મને તારો ! મને બચાવો ! [૭]

આપના પ્રભાવે જ મને આટલી ઉન્ની
 ભૂમિકાએ પહોંચાડ્યો છે, [આપની પાને જાગર
 કયો છે,] હવે ઉદાસીનતા કરી આપને મારી
 ઉપેક્ષા કરવી યોગ્ય નથી અર્થાત્ આપ કૃપાળુ
 મારા દીન ઉપર દયા નહિ કરો તો હું પુનઃ
 સંસારમા રજગતો ચર્ષી જઈશ [૮]

હે મારા પરમ આધાર કેવળનાની વ્દાક
 પ્રભુ ! તમે મારી સ્થિતિના પૂર્ણ જાણા હો,

५७ पासे भवोभवनी आलोचना

पादपीठ ऋतूर्ध्वं मयि पादरत्नस्तथ ।
 धिर नियमता पुष्प-परमाणुकणापमम् ॥१॥
 मददृशौ त्वमुत्तमो, हृष्यात्पञ्चलार्मिभि ।
 अग्रेक्ष्येभजोदभन, क्षणाभ्याग्यता मग्ध ॥२॥
 त्वत्पुरो ऋतैर्भूयान्, मदाग्न्य तपस्विन ।
 कृताऽमव्यग्रणामव्य, प्रायचित्त किणावलि ॥३॥
 मम त्वदृशनादभृता-धिर रागाधकण्टका ।
 तुदन्ता धिरवाग्यथा-ममदशनयामनाम् ॥४॥
 त्वद्वक्त्रकान्तिऽयोस्नासु, निपीतासु सुधान्वियथ ।
 मदीयैर्गन्धनाम्नाजै, प्राप्यनानिर्मिमयता ॥५॥
 त्वदाम्यल्लासिनी नये, त्वदुपास्निकगौ करौ ।
 त्वद्गुणधानृणी भात्रे, भूयास्ता सखदा मम ॥६॥
 कुण्ठाऽपि यदि सा कण्ठा, त्वद्गुणप्रद्वज प्रति ।
 ममैषा भागती तर्हि, म्यस्ति तस्यै किमयथा ॥७॥

હે વીતરાગ દેવ ! આપના યથાર્થ ગુણોને
 ગાવામા અસુમધ્યે છતાં પણ મારી વાણી
 [છન્દા] ને લેવા તેવા પણ આપના ગુણ
 ગાવામા લ્હાવણી છે તો મારી તેવી
 વાણીનું ક'વાણુ યાઓ ! બીજી વાણીની મારે
 શી જરૂર છે ? અર્થાત્ ને શ્રીજિનેશ્વરના
 ગુણ ગાવામા સફળ થાય તેજ વાણી [છમ]
 આત્માને ઉપકારી છે જિનગુણગાન વિના
 બીજાઓના ગુણ ગાનારી છન્દા મારે શું
 કામની ? ઉઁગી તે તો અસત પ્રથસા કરી-
 કરાવી આત્માને મિથ્યાત્વાદિ દુષ્ટ ક્રમોની
 જાગમા ગુચનારી છે (૭)

હે ભગવત ! હું આપનો પ્રેમ્ય [ટાપીઆત]
 છું, દાસ [વિચાણુ ધએલો] છું, આપની
 ઇચ્છાને આપીન (સંવક) છું, અને આપનો

ધૂપાદ્ધારે ચ દીપ ચ, જિનાના પુર ણ્ય દિ ।
 મમ તેજામય વાયા, જાનમ્નમનુમાદય ॥૬॥
 ધૂપાન્નપદ્ધતા મય, ધાન્ત યાનાય વત્સમ્ ।
 યા મે યાધુમય વાયા, યર્થો તમનુમાદય ॥૭॥

શ્રી જિનેશ્વરોના સ્નાનમા કે મહામુનિઓ
 વિગેરે ધુપાનમા ભાગ્યયોગે પાત્કીરૂપે પણ
 હુ ત્યારે ત્યારે ઉપયોગી જાન્યો હોઈ તે
 તે માગ પાત્કીરૂપ શરીરની પણ હુ અનુ
 મોહના કરૂ છુ [૩]

હે ભાવત ! શ્રીજિનેશ્વરોની જ આગળ
 ધૂપના અજાતામા કે દીપ મા હુ અગ્નિકાય
 રૂપે જાન્યો હોઈ તે તે માશ અગ્નિમય
 શરીરની પણ હુ અનુમોહના કરૂ છુ [૪]

શ્રીઅરિહત ભગવતોની આગળ ધૂપ
 ઉપેવવામા અને સાધુ-સાધ્વી-આવક-આવિકા

અહ્ય મુરિ ચ યન્કાપિ, પરદ્રવ્યમદત્તકમ્ ।

આત્મ ભગવાન્ન્યદ્વેગાન, તસ્મયંચ્યુન્મૃજામ્યદમ્ ॥૧૦॥

તૈરમ માનુષ દિવ્ય, મૈયુન મયવા પુન ।

પન્થત્રિવિધનાઽપિ, ત્રિવિધંચ્યુન્મૃજામિતત્ ॥૧૧॥

તથા હે દેવાધિદેવ ! થોડું કે ઘણું જે
કોઈ વખતે પણ મેં રાગ-દ્વેષ વગેરેને વશ
થઈ પારકું દ્રવ્ય લીધું હોય (લોકથી અન્યાય-
અનીતિ કરી લોકોને હન્યા હોય, આપણું
ઓળખી હોય વગેરે જે જે પારકું પદ લીધું
હોય) તે મરવાને હું વેસિરાણુ છું (૧૨)

તિર્દ-અ, મનુષ્ય અને દેવના સર્વોચ્ચ પૂર્વે
મેં તે તે સબધી જે જે મૈયુન મનથી-વડ
નથી કે કાયાથી સેવા હોય, તે સર્વને પણ
હે ભગવત ! હું આપની માફીએ મન, વચન
અને કાયાથી વેસિરાણુ છું (૧૩)

યે મયા ક્યાનિના મુ મ્મ તર્જ હામ્મન્નુ મ મમ ।
 હામ્મામ્મદમ્મિ તેષી, મરી ભર્જપુ મ નમ્મ । ૫ ।

નારે કે હું મનુ મિત્ર કે સ્વજન-પરજન નધી,
 ખપાય હવે! મારે સમાન છે (૨૨)

નિર્ધનપણામા નિય જો, નાશકપણામા
 નારકો, દેવપણામા દેવો અને મનુષ્યપણામા
 મનુષ્યો, (૨૩) જોમ નાજે મનિમા જે જે
 હવેને મેં હું ખમા નાખ્યા તે સર્વ મને
 સમા કરો! હું પણ તે મર્વને ખમાવું છું
 મારે સર્વ હવે! ગાયે મરી છે (કોઈ મારે)
 મનુ નધી, મનુઓ તો મારા જ અતર મ દ્વિતો
 છે, તેના વચ બનેલા મેં બીજાઓને દુઃખ
 ખાનીને દુઃખી કર્યો તે મારા અનાન અને
 મોહનુ દુઃખ કરી છે આજથી હું જો બૂવને
 સમજીને તમ્મ છું હે ભગવત! આપના

આધિત્તમજ્ઞરામૃદુ-ગ્રસ્તાના પ્રાણિનામિદ ।
 વિના જિનોદિન ધર્મ, શરણ કાપિ નાપર ॥૨૬॥
 સર્વેઽપિ જીવા સ્વજ્ઞમા, જ્ઞાતા પરજ્ઞનામ્ચ ત ।
 વિદધીત પ્રતિચન્ધ, તપુ કા દિ મનાગપિ ॥૨૭॥
 એક ઉત્પચતે જનુ-રેષ વ્ય વિપચત ।
 દુઃખા-યનુમચત્યેષા, દુઃખા-યપિ મ વ્ય દિ ॥૨૮॥

શરેએ કહેલા ધર્મ વિના બીજી કોઈ પણ
 શરણ નથી (૨૬)

સઘળા ય છવો સ્વજ્ઞન તરીકે માતા-પિતા
 પુત્ર, પત્ની-પત્ની, વિગેરે દરેક સબ ધીથી
 વારવાર જ્ઞેડાયા અને તેજ બધા અનેક વાર
 પારકા થયા, તેવા અનિત્ય સબ ધીઓમા
 લેશ પણ મમત્વને કોણ કરે ? (૨૭)

છવ એકલો ઉપજે છે, એકલો મરે છે,
 મુખેને પણ એકલો જ બોજવે છે અને

મધિરમામાઽસ્થિ-ચતુર્દિગ્મુગ્ધપૂરિત ।
 યન્નુચિનિર્મલે, મુદ્ધાનુવર્તિ વ સુખી ॥૩૦॥
 ત્યાગ્યદમય, મોહ્યમધિરાદિપિ ।
 જા પાશ્વિનિ ચાપિ, વિનશ્ચમિદ વપુ ॥૩૧॥

ચરખી, લોરી, માસ, હાડકા, યોગ
 તાશય) અને મળ-મૂત્રથી ભરેલા અશુ
 ॥ બહાર તુ ય શરીરમા કેણુ બુદ્ધિમાન
 ૧ કરે ? શરીર તો ઉપ થી મુદર ચામડાથી
 લી હવેને મુજબ માગે થટેલી મોહની
 ઈ છે (૩૦)

લાલન-પાલન કરવા હતા અવશ્ય નાશ
 મનાડે આ શરીર તો હે હવ ! બાકાના
 ની જેમ અવશ્ય હજમા ઊંચુ પડે તેવુ
 તેમા મોહ કરી કેણુ પોતાનો સ્વામ
 ॥વે ? (૩૧)

તીર્થદ્વયો નમસ્કારો, દેહમાજા મયસ્થિદે ।
 મયતિ પ્રિયામાળ મ, ચોધિગમાય ચોધવે ॥૩૬॥
 નિહમ્યજ્ઞ નમસ્કાર, મગચદ્વય કરામ્યહમ ।
 વૈષ્ણવો દાદિ વૈષ્ણવોના-ગિના મયમહચજ્ઞમ ॥૩૭॥

શ્રી કૃષ્ણદેવસ્વામી આદિ સર્વ તીર્થ
 કરોને હું નમસ્કાર કરૂં છું, અને ૫-ભરત
 દેવો, ૫-ઐરાવત દેવો તથા ૫-મહાવિદેહ
 દેવો મહી પદર કર્મ ભુમીમા યજ્ઞેલા, વત તા
 અને યનારા બધા તીર્થ કરોને પણ હું નમ
 સ્કાર કરૂં છું (૩૫)

શ્રી તીર્થ કર ભગવતોને કરેલો નમસ્કાર
 પ્રાપ્તિઓના શાસરનો ઉદ કરનારો અને
 મોક્ષ ન થાય ત્યાં સુધી લવોભવ નિયમા
 શ્રી જિનશાસનની પ્રાપ્તિ કરાવનારો છે (૩૬)

જેઓએ શુદ્ધધ્યાનરૂપ અગ્નિથી હજારો
 લવોનું સચિત યજ્ઞેનું કર્મકાષ્ટ બાળી

સુવર્ણમયજાતીના શાપુલવધ મહા મય ।
 સુવર્ણમયજાતીના શાપુલવધ મહા મય ૮૮૩
 મહા મયજાતીના શાપુલવધ મહા મય ।
 મહા મયજાતીના શાપુલવધ મહા મય ૪૧ ।

મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે
 મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે
 મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે
 મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે

મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે
 મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે
 મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે
 મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે

મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે
 મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે
 મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે
 મુનિ મનુ મનુ દાન ૨૦ (અર્થ) ૩૩ તે

આરાધના કરીને પોતાના આત્માનો ઉદ્ધાર
કર્યો, તેમ હે જીવ ! તુ પણ આ આરાધનાના
બળે તારૂં કે-યાણુ સાધે । આ શ્રીજૈનશાસ-
ત્રની અમૂલ્ય ભેટ છે, બવોભવ સુખી કરનારૂં
આત્માનું ભાતું છે, જ્યેજ તારૂં સાચું ધન
છે, માટે જ્યેનું આરવન લઈ મોહ અને
અજ્ઞાનના બંધનોને તારા કરી જીવનને
સફળ બનાવ ।

આ મહામગ્નપરી આરાધનાને લણ
વાથી, માલજવાથી અને અનુમોદવાથી અનંત
કાળના સચિત આકાશમાં પછી તૂટી જાય
છે માટે સદુ કે યાણુકામી આત્માઓ જ્યે
આરાધનાને પામી આત્મક યાણુને સાધે
જ્યેજ ગુણ લાવના ।

કવિ શ્રી પદ્મવિધ આરાધના સમ્મતતા

યજ્ઞાદિમામગ્રથા, પવ્ય કમ શુભાશુભમ્ ।
 જ્ઞાનેસ્ત્ય ભયમપિ, મા પ્રાણિપ્તક્ષમા કુરુ ॥૩॥
 મં ચ-પુનરપિ મહતીયા કુ સ્વપાકસ્ત્યગ્રાધ્ય,
 નન્તુ ભવતિ નાશ કમળા મઙ્ગિતાના ।
 નિ સહ ગણયિત્યા યચદ્રાયાતિ સમ્યક્,
 દમદિતિ વિષેષોઽયત્ર મૂલ્ય કુતસ્તે ॥૪॥

નેધાનતા કે શ્રીમતાઇ વિગેરે સારી ખોટી
 શામખીનો લવને ચોખ કરાવે છે અર્થાત્
 કે લવ લહારી આ અવસ્થા પૂર્વે બાપેલા
 મીનુ કળ છે (૨)

એ રીતે તે તે હોત કાળ-શરીર થત
 વેગેરે મામત્રી દ્વારા લહાર પૂર્વોપાર્જિત કર્મ
 પાક્યુ છે-અમા આજ્યુ છે, તેને ભોગવતા
 કે લવ! તુ સજ્જ માત્ર પણ દીન બનીશ
 તહિ પૈયં પારણ કરી એને સહી લે, સમ
 તાથી સહન કરેલું કર્મ હજી જાય છે અને

સવ્ય કર્મ ચ ધમેન, તુળકૃટમિષાઽગ્નિના ।
મદ્વપાનેનૈવ માધ્વોઽય, ષેહિદ્દિ તદેવ તત્ ॥૬॥

વધારે કર્મો બાધીને દેવાનો ભાર વધારી
મૂક્યો છે, માટે જ યોગીઓને કહેવું પડ્યું
છે કે 'મૂનડો યોડો બાઈ બ્યાજડો ઘણો રે
કેમ કરી દીધલો બય' અર્થાત્ અવ્યવહાર
રાશિનું અપ કર્મનું હેતુ ચૂકવવા વ્યવહાર
રાશિમા આનેલા લખને એટલું બધું કર્મ
વધી ગયું કે મૂળ ચૂકાવતા ચૂકાવતા બ્યાજના
દબાણમા દબાઈ ગયો માટે વિવેક એક મહા
રત્ન છે તે અહીં જ મળ્યો છે, તો હવે થોડી
સમતા કેળવ, કે જેથી હેતુ પુરે થાય । (૪)

હે લખ ! આપત્તિમા પણ ત્યારે ધેધે
રાખવું નોંધજે, કારણ કે-જેજ સત્ પુરૂષોનું
લક્ષણ છે વાયુથી ઝાટા કમ્પે છે, પર્વતો

સાદચ્ચા ચ ધ્યયા વસ-દ્વિપણ્ણયચમુનિમા ।
[તિ ધ્યાત્થાય સત્વાત્ત્વ, કાયો મર્ગ કુમ્મલ મો । ॥૮॥

શા માટે દીન બની બીજી ઓષધાદિની
આશાઓ કરવી જોઈએ ? એમાનુ કેઈ જારી
રક્ષા કરે તેમ નથી, તારૂં સમકિતપૂર્વકનું
આત્મજ્ઞાન તને અત્યારે સહાય કરે તેમ
છે, તેને તું ભૂલીશ નહિ । (૭)

આ પીડા તો કર્મરૂપ યજુને છતવા
માટે સેના સરખી છે, જારો વિજય કમવનારી
છે, માટે સહન કરવા યોગ્ય છે, એમ વિચારીને
સત્ત્વ કેળવીને હું છુલ્લ । તું શરીર ઉપરની
મૂર્ખા ઉઠાવી લે, કાયાને વોસિશવી દે ! (૮)

(જ્ઞાનદ મરિચ)

તાદૃશ્યા ચ વ્યથા લમ-દ્વિપદ્મચન્દ્રનિભા ।
તે ધ્યાત્વાય સત્યાસ્ય, કાયો મગ કુરુચ્ચ મો' ॥૮॥

૨૧ માટે હીન જની બીજી ઔપધાદિની
માથાએ કરવી જોઈએ? એમાત્ર કોઈ જારી
:ક્ષા કરે તેમ નથી, તાકે મમકિતપૂર્વકનું
બાત્મજ્ઞાન તને અત્યારે મહાય કરે તેમ
કે, તેને તું ભૂનીય નહિ! (૭)

આ પીડા તો કર્મરૂપ યત્રુને છતવા
માટે સેના સરખી છે, જારો વિજય કરાવનારી
કે, માટે સજન કરવા યોગ્ય છે, એમ વિચારીને
ધત્વ કેળવીને હે છત' તું સરીર ઉપરની
મૂર્છા ઉઠાવી લે, કાયાને વોસિરાવી દે! (૮)

(જ્યાનદ મરિત)

પ્રથમાવૃત્તિ

પ્રત ૧૦૦૦

પ્રકાશક-

શા ઉત્તમનાન ત્રિભુવન ભા.
ડે વીરચંદ દીપચની દલેશી
અમદાવાદ

કુ ૧ -

અમદાવાદ શાલક (શીડામ)
રાધાકૃષ્ણ પ્રી દેવ પ્રેસ
સાહીસેરી ખાલેડયા
અમદાવાદ

વિ ૪ ૨૦૧૩

હ સ ૧૯૫૧

રમરણ કરનાર સર્વદા મુરસિત છે

નવકારની એ પ્રતિજ્ઞા છે કે-‘મારો આશ્રય
 હોનાર કંઈ પણ હોય, તેના સર્વ પાપોનો
 મારે સમૂલ નાશ કરવો’ આ પ્રતિજ્ઞાને બૂઝી
 પાડનાર આજ મુખી કંઈનીકળ્યું નથી, એને
 બૂઝી પાડવાનો પ્રયાસ કરનાર પોતે ભૂકો પડે છે

નવકારની બીજી પ્રતિજ્ઞા એ છે કે-મારા
 આશ્રયને હોનારનો આશ્રય સર્વ કંઈને હોવો
 પડે છે દુનિઆમાં જેટલા શુભ અને શ્રેષ્ઠ,
 સર્વ કે નિર્ણવ પદાર્થો છે તે સઘળા
 નવકારના હાસ છે નવકારની આ બીજી
 પ્રતિજ્ઞા છે અને તે ટકથાળી છે એની
 સત્યતાની કસોટી કરવા માટે નવકારનું સમગ્ર
 વિધને આમ નવું છે

વિધની સામે નવકારનું આપ્તવાન છે-

જાહેર ઉદ્ઘોષણા છે ઉઠો, જાગો અને નવ
કારના આહ્વાનનો હૃદયપૂર્વક સ્વીકાર કરો !

- લેખક -

પ પ પ પાસણ
મી ભદ્ર હરવિજયણ ગણી

યમ્યોપસર્ગા સ્મરણાત્ પ્રયાતિ
યિમ્ય ઘણીયામ ગુણા ન માન્તિ ।
યસ્યાન્નગ્ધમ્યા વનકસ્ય વાન્તિ,
સહુમ્ય ચાન્તિ સ કરોતુ ચાન્તિ ॥

આમુખ

રસાનુભાગી મમજ્જર તો પિ વાન છે કે
જગનમા ખરેખર! ઉત્કાશી હાથ તો એક જ
ધી જીનયામન છે તેનુ ચન્દ્ર પામીને
આત્મા અનની દુખ પિ ત્રેડીઓના બધને
નોડી અજરામર બને છે, અનતા મુખને
કોગી બને છે જાગુ યામન પામતુ એ
અતિ દુઃખ છે, તે માગેનો મનુષ્યબન પણ
જાનીઆએ હથ હાન્ટે દુર્લભ વર્ણવ્યે છે
આવી અલુભાવ સામગ્રી પામીને પણ મિહને
વથ પડેવા વળા હરે તેને વ્યથા ગુમાવે
છે, દુરુપયોગ કરી પોતાના બાવિ દુખોને
મળે છે થીમતને પોતાને પ્રાપ્ત થએલી
સ પત્તિની કિંમત તે કાળે સમજાતી નથી,
પણ દરિદ્રને કે અશુભ કમોદયે લક્ષ્મી ગુમાવે

ત્યારે તેને પોતાને પણ સમજાય છે

આ જૈનશાસનને પામીને હારી ગયેલા દેવો કે બીજી ગતિઓમા રહેવા કેટલાય છૂટે આવે શ્રી જૈન શાસનની ઝખના કરે છે, અજૈન કુળોમા જન્મેવા પણ તેની ભૂરી ભૂરી પ્રશ્ન કરે છે એમ છતાં જૈન કુળમા જન્મેવા મોટા ભાગને આજે તેની કિંમત સમજાતી નથી કારણ કે મોહાવૃત્ત છવની પ્રકૃતિ 'અપ્રાપ્તપ્રિય' હોય છે, મન્યા પડી તેને વસ્તુની કિંમત ભાગ્યે જ સમજાય છે આ એક એવી પરિસ્થિતિ છે કે અજૈન કુળમા જન્મેલા કરતા જૈન કુળમા જન્મીને પણ જેઓ શ્રી જૈનશાસનની કિંમત નથી મમજતા તેઓ પ્રત્યે જ્ઞાનીઓને વધુ કરુણા ઉપજે

શ્રી જૈનશાસન જેટલું ઉત્તમ છે, તેની સેવા જેટલી ઉપકારક અને આવશ્યક છે,

તેટલી જ તેની પ્રાપ્તિ અને એવા દુર્લભ છે
 માત્ર જોન કુળમાં જન્મ લેવાથી કે તેના
 કુળાચારો પાળવા માટેથી લવને એ શાસનનું
 ફળ મળી જતું નથી, કિન્તુ તેને સમર્પિત
 થવું પડે છે અને તેની આતર સમવડ કે
 સાતુફળવાને તિલાંજલિ આપવી પડે છે એ
 સામાન્ય મનુષ્યથી શક્ય નથી, તેને માટે
 સત્ત્વ-શુદ્ધઆત્મવીર્ય જોઈએ છે આવું વીર્ય
 પ્રગટાવવા ગમે કે ન ગમે તો પણ ઔષધની
 જેમ ઘડા રાખી વીતરાગની આજ્ઞાને
 અનુસરવું જોઈએ એ મુનિશ્ચિત છે કે
 ઘડાથી સેવેલું પણ ઔષધ કદાચ નિષ્ફળ
 ભાય પણ શીવીતરાગની આજ્ઞાનું પાલન
 નિષ્ફળ થતું નથી, લવ ન સમજી શકે તેવી
 રીતે તે લવની આતરશુદ્ધિ કરે છે અને
 પછી તો ઉચ્ચરોચર એને શાસનની સેવામા-

શ્રીગિનાશાના પાલનમા એવો રસ પેદા
 કરે છે કે ઈન્દ્રાસનની લાલચો પણ તેને
 લલચાવી શકતી નથી, એક સમર્થ સુભટની
 જેમ કર્મસેનાની સાથે જુઝુમી લુપ મોહને
 પરાસ્ત કરે ત્યારે જ જ પે છે પ્રભુ મહાવીર
 દેવના શાસનમા ભૂતકાળમા પણ એવું લુપન
 લુપનારા થઈ ગયા છે અને આજે પણ
 યથાશક્ય નિમોહી બનવામા પ્રયત્નશીલ
 કેટલાય આત્માઓ છે જલે, તેઓ સખ્યામા
 ઘોડા હોય, પણ તેઓ જ માનવવાનું સાચું
 રૂળ સાધનારા છે, બાદી તો રાજા હોય કે
 ધનાઢ્ય, પડિત હોય કે પામર, બધા
 અનાદિના માર્ગે છે આટલું સત્ય સમજીને
 એવો આરાધક બને એ ઉદ્દેશથી બાળજીવોને
 ઉપકારક એવો ઘોડો સજીવ આ પુસ્તિકામા
 કરવામા આવ્યો છે, એના અદાપૂર્વકના

સામાન્ય જિનસ્તવન

(જાણજાણજાણ જુ મે જાણ-એ રામ)

અરણ સુણો પ્રભુ મહારી અરણ મહારી
 ઠ પ્રભુ કંજાકારી અરણ મહારી
 મોહની છાકે મૂઢ બનીને,
 ત્હારી વાત ન ધારી,

પાપ કરી કરી નિજધન જોયુ,
 હાયો જેમ જુગારી અરણં (૧)
 હિંસા કીધી જુડુ જોડ્યો,
 ચોરીશુ કરી ધારી,

વેશ્યા-પરદારાશુ રમીયો,
 ભમીઓ કામવિકારી અરણં (૨)
 પરવસ્તુમા પ્રેમ કરીને,
 ચોખ્યો મોહ પૂતારો,

કોપાદિક કરી રાગ દેવનો,
 સાધ્યો સાથ કમારો અરણં (૩)

ઝગ પો ક્યા ત્યા થાવી દીપી,
રતિ કરતિ ને પત્નિદાષી,

કવચના બીજ વાળ્યા અરણ્ય (૪)
કપડે બેઠી ભાગ્યે,
મિથ્યા કાવે રાખ્યે,

પાપ પુ. કન બચત નામા,
નવ નવ વેરે નાખ્યે અરણ્ય (૫)
શત્રુને મિથે કરી માયા,
મિથે કળ્યા રેગ,

અધ ભાગ્યે હું મારા દોરે,
આપદ વેઠી પરી અરણ્ય (૬)
શ્વાર નિ ચકારે થયેઓ,
નાકાની નથી બારી,

ભદ્ર કંઠ પ્રભુ નાથ તુ મહારો,
શત્રુ આપ્યો ત્હારી અરણ્ય (૭)

